

правовідносин є певним чином розвиненим, розглянуті положення про ліцензування загалом відповідають міжнародним нормам. Але постійні зміни адміністративного законодавства, відсутність єдиного законодавчого підходу до правового регулювання окремих аспектів ліцензійним відносин, не організована належним чином діяльність ліцензуючих органів зумовили низку правових проблем і залишили невирішеними важливі завдання, пов'язані з сучасним ліцензуванням авіаційного транспорту.

Отже, відсутність єдиного законодавчого підходу до правового регулювання окремих аспектів ліцензійних відносин гальмує розвиток відкритого неба над Україною.

Література

1. Про ліцензування видів господарської діяльності: Закон України 2 березня 2015 р. № 222-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 23. – Ст. 158.

2. Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з перевезення пасажирів, небезпечних вантажів та небезпечних відходів автомобільним транспортом, міжнародних перевезень пасажирів та вантажів автомобільним транспортом: постанова Кабінету Міністрів України від 2 грудня 2015 р. № 1001 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/ru/1001-2015-%D0%BF>.

3. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.

УДК 346.543(043.2)

Браславець К. П., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Беззубов Д. О., д.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ТА СКЛАД МІЖНАРОДНИХ ІНВЕСТИЦІЙ

Інвестиція являє собою господарську операцію, яка передбачає придбання основних фондів, нематеріальних активів, корпоративних прав та цінних паперів в обмін на кошти або майно. Інвестиції поділяються на капітальні, фінансові та реінвестиції.

Розгляд даного питання є досить актуальним та важливим, оскільки міжнародні інвестиції торкаються найглибших основ господарської діяльності, визначають процес економічного зростання в цілому. На сьогодні вони слугують основним та потужним засобом забезпечення умов виходу з економічної кризи, структурних зрушень у народному

господарстві, зростання технічного прогресу, підвищення якісних показників господарської діяльності на мікро- і макрорівнях. Розвиток міжнародного інвестиційного процесу є одним із надійніших механізмів соціально-економічних перетворень в усьому світі.

Міжнародні інвестиції, в свою чергу, визначаються, як трансферт капіталу однієї країни в іншу в грошовій або речовій формі у процесі інтернаціоналізації виробництва.

Інвестиціями є всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток, доход або досягається соціальний ефект [1].

Міжнародна статистика, зокрема статистика Міжнародного валютного фонду, виділяє такі групи інвестицій, що включаються у баланс руху капіталів, як прямі інвестиції та портфельні інвестиції.

Щодо прямих інвестицій – це вкладення капіталу з метою набуття довгострокового економічного інтересу та отримання підприємницького прибутку (доходу), що забезпечує контроль інвестора над об'єктом інвестування.

Прямі інвестиції є різновидом іноземних, що супроводжуються контролем за діяльністю компанії навіть у випадку придбання невеличкої частки її акцій (на рівні 10 %). Володіння контрольним пакетом акцій закордонного підприємства є найвищим типом зобов'язань стосовно зовнішньоекономічних операцій [2, с. 107].

До складу прямих інвестицій входять вкладення компаніями за рубіж власного капіталу – капітал філій і частка акцій у дочірніх і асоційованих компаніях; реінвестування прибутку – частка прямого інвестора в доходах підприємства з іноземними інвестиціями, не розподілена як дивіденди і не переведена прямому інвесторові; внутрішньо корпоративні перекази капіталу у формі кредитів і позик між прямим інвестором, з одного боку, і дочірніми, асоційованими компаніями і філіями – з іншого.

Внаслідок високого рівня зобов'язань прямі інвестиції найчастіше (але не завжди) стають можливі після того, як фірма набула досвіду в здійсненні експортно-імпорتنих операцій. Операції щодо прямих капіталовкладень можуть бути розпочаті з метою відкриття доступу до певних ресурсів або ринку реалізації продукції фірми.

Для великої кількості американських фірм рівень продажу продукції, зробленої за кордоном за допомогою прямих інвестицій, у багато разів перевищує рівень продажу американської продукції, що посилається за кордон у вигляді товарного експорту.

На сьогоднішній день найбільші фірми світу мають великі прямі інвестиції за кордоном, що охоплюють кожен із видів бізнесу, зокрема видобуток сировини, вирощування врожаю, виробництво продукції або її

компонентів, продаж продукції, а також надання різноманітного роду послуг.

Портфельні інвестиції – це вкладення капіталу в цінні папери з метою отримання доходу та за відсутності права реального контролю над об'єктом інвестування.

До «портфельних» інвестицій можуть бути віднесені як боргові зобов'язання, так і акції фірми. Чинником, що дозволяє відрізнити даний тип інвестицій від прямих, є відсутність контролю за діяльністю фірми, яка приймає інвестиції. Іноземні «портфельні» інвестиції важливі майже для всіх фірм, що ведуть міжнародні операції. До них вдаються, в основному, з метою вирішення фінансових завдань.

Потрібно також відмітити, що діяльність більшості компаній за кордоном пов'язана з використанням двох основних форм ведення міжнародного бізнесу: товарного експорту і прямих інвестицій. Ці форми суттєво впливають на правила регулювання потоків приватного бізнесу між країнами [3, с. 96].

Одним із процесів, що сприяє глобалізації економічної діяльності, є процес інтернаціоналізації капіталу, котрий нерозривно пов'язаний з інтернаціоналізацією виробничої діяльності та розвитком інформаційних технологій. Перелив фінансових ресурсів із однієї країни в іншу відбувається здебільшого у формі інвестицій, позик і кредитів.

Переміщення капіталу впливає на економіку як країни, що його вивозить, так і країни, що його приймає. З одного боку, експорт капіталу є прибутковою справою, адже до країни-експортера надходить частина світової доданої вартості. Однак якщо вивіз капіталу з країни значно перевищує його приплив, то може виникнути дефіцит інвестиційних ресурсів.

До позитивних наслідків ввезення іноземного капіталу в ту чи іншу країну можна віднести створення нових виробничих потужностей і все, що з цим пов'язано, – збільшення обсягів виробництва, створення додаткових робочих місць, застосування новітніх технологій. Але, з іншого боку, імпорт капіталу є каналом відпливу з країни створеної в ній частини доданої вартості.

Зростання та розвиток світового господарства, прискорення темпів науково-технічного розвитку обумовлюють істотні зміни на ринку міжнародних інвестицій, пов'язані передусім зі зрушеннями у його структурі.

Однією з характерних тенденцій, що визначає розвиток ринку міжнародних інвестицій у сучасних умовах, є проведення національними урядами та міжнародними організаціями політики лібералізації міжнародного інвестиційного простору, розроблення універсальних норм інвестиційного співробітництва.

Досить багато країн переживають економічні кризи і це негативно впливає на господарську діяльність та функціонування всіх сфер діяльності в цілому.

Отже, необхідно намагатися створити сприятливий інвестиційний клімат в державах, а тому, насамперед, це повинно виявлятися у знанні, розумінні основ, особливостей міжнародних інвестицій та правильного впровадженні заходів, які б змогли відновити, вдосконалити процес міжнародних інвестиційних операцій в усіх країнах світу та вирішити всі проблеми в даній сфері суспільного життя.

Література

1. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18 вересня 1991 р. № 1560-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 47. – Ст. 646.
2. Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності: підруч. / ред. О. А. Кириченко. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: Знання, 2008. – 518 с.
3. Управління зовнішньоекономічною діяльністю: навч. посіб. – 2-ге вид., випр. і доп. / за заг. ред. А. І. Кредісова. – К.: ВІРА-Р, 2002 – 552 с.

УДК 347.132.44(043.2)

Войновська А. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ,
Науковий керівник: Беззубов Д. О., д.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДЕЛІКТОЛОГІЇ

Господарська деліктологія – це протиправна дія або бездіяльність суб'єкта господарських відносин, яка не відповідає вимогам норм господарського права, не узгоджується з юридичними обов'язками зазначеного суб'єкта, порушує суб'єктивні права іншого учасника відносин або третіх осіб.

Учасники господарських відносин несуть господарсько-правову відповідальність за правопорушення у сфері господарювання шляхом застосування до правопорушників господарських санкцій на підставах і в порядку, визначених Господарським кодексом України, іншими законами та договором, якщо не доведе що ним були прийняті всі можливі заходи для того, щоб не допустити господарське правопорушення. Склад господарської деліктології включає в себе такі обов'язкові елементи: протиправну поведінку суб'єктів господарювання; наявність шкоди; причинний зв'язок між протиправною поведінкою правопорушника та наслідками; вину правопорушника. Не вважаються надзвичайними та невідворотними обставинами: